

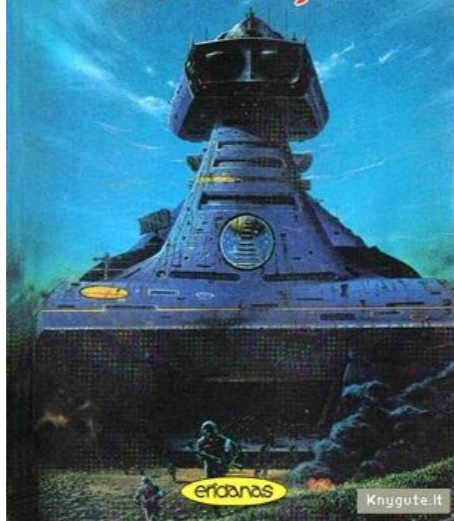
SF

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

45

Andre Norton

ŽVAIGŽDŽIŲ GVARDIJA

Andre Norton

ŽVAIGŽDŽIŲ GWARDIJA

Mokslinis fantastinis romanas

Tolimoje ateityje protingos būtybės
tikriausiai susiburs į kokią nors
Tarpžvaigždinę Sąjungą.
O koks vaidmuo šioje Sąjungoje teks
žmonijai?
Galbūt žmonės taps tik "patrankų
mėsa" neaiškioms Kontrolės Centro
užmačioms įgyvendinti. Matyt, teks
gerokai pakovoti, kad pasikeistų ir
žmonijos, ir visos Galaktikos likimas.

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
45 tomas. Serija įkurta 1990 m.

Andre Norton - STAR GUARD
New York, Ace books, 1992

Viršelis dailininko Tim'o White'o

Copyright © by Andre Norton, 1965

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1996
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

ĮŽANGA SAMDINIAI

Kada rasė, dominuojanti nedidelėje devynių planetų sistemoje, išsidėsčiusioje Galaktikos pakraštyje aplink geltoną žvaigždę, žinomą Saulės vardu, išmoko skraidyti į kosmosą ir pasirodė mūsų šėse trasose, iškilo problema, kurią Kontrolės Centrai teko spręsti, ir skubiai. Tie "žmonės", kaip kad jie save vadina, buvo smalsūs, narsūs bei turėjo puikiai išvystytą techniką; be to, kitų rasių atžvilgiu jie buvo nusiteikę priešiška ir iš prigimties linkę į konfliktus. Į bet kokią problemą jie reagavo agresyviai. Ir nors, kaip pranešama, sudarė mūsų tarpe negausią grupę, bet jų įtaka galėjo sugriauti taiką kosminėse trasose ir įtraukti ištisus sektorius į karą, jei mes išsyk nebūtume atpažinę karingų "žmonių" polinkių ir nukreipę jų tinkama vaga.

Tačiau reikiamų priemonių buvo imtasi laiku, ir dabar žemiečiams skirtas vaidmuo ne tik puikiai atitinka jų prigimtį, bet drauge ir padeda išspręsti kitų agresorių problemą sistemose, sudarančiose milžinišką mūsų

konfederaciją. Kontrolės Centro psichotechnikai kruopščiai išstudijavo žemiečius ir, deramai juos įvertinus, jiems buvo skirtas Galaktikos samdinių vaidmuo - iki šie pernelyg nepriklausomi ir agresyvūs padarai išsivystys tiek, kad jiems bus galima skirti ir ne tokias pavojingas užduotis.

Šitaip ir buvo sukurti "Ordos" bei "Legionai", apie kuriuos daugybę kartų užsimeinama to periodo įvairių žvaigždžių sistemų metraščiuose. Šios organizacijos, sudarytos iš "Archų" ir "Mechų", vyksta kovoti į bet kurią planetą, kurios valdovas nusisamdo karius, kad šie ginklu padėtų jam įtvirtinti savo valdžią.

Iš Archų komplektuojamos Ordos, jiems skirta tarnauti primityviose planetose; jų ginkluotę sudaro tik rankiniai ginklai, be to, jie ruošiami mūšiu vienas prieš vieną. Gi Legionai komplektuojami iš Mechų, jie turi galingą karinę techniką, bet visgi įsitraukia į karą tarsi į žaidimą, kuriame tereikia priversti priešininką pripažinti jų pergalę, kitąsyk netgi išvengiant tikros kovos.

Kruopščių testų pagalba "žmonės" dar ankstyvoje vaikystėje suskirstomi į "Archus" ir "Mechus". Po intensyvių apmokymų laiko-

tarpio jie nukreipiami pas kurį nors lauko vadų. Kiekvienas Ordos ar Legiono vadas moka mokesčius: dalį užmokesčio, gaunamo iš samdytojo, persiunčia į savo gimtąją planetą Žemę. Kitaip sakant, ši devynių planetų sistema išvystė kareivių ir karinės pramonės žaliavų eksportą, tapo tikrais karo pirkliais. Dar ta pati žemiečių karta neprieštaraudama priėmė mūsų tarpe jiems skirtą vaidmenį.

Po trijų šimtų metų (visų studentų prašau atkreipti dėmesį: šeštas tomas, antra skiltis - data 3956 A.D. užrašyta pagal žemiečių kalendorių, mes naudojames jų metų skaičiavimo sistema, nes didžioji dalis mokymo medžiagos paremta pačių žemiečių užrašais ir pranešimais) čiabuvis Frono sukilėlių vadas nusisamdė nedidelę Ordą. Atlikdama šią užduotį, Orda atsidūrė tokioje situacijoje, kuri pakeitė jų rasės, o gal ir visos Galaktikos istoriją. Ar šie pokyčiai atneš visiems jums ką nors gero, parodys ateitis.

(Iš technikos specialisto Zorzio paskaitų ciklo "Galaktikos istorija skaityto Zakano Galaktiniame Universitete. Paskaitos tema: Mažųjų sistemų indėlis istoriniuose pokyčiuose. Pirmąsyk paskaita skaityta Zolo dieną, 4130A.D. pagal Žemės kalendorių.)

1. KARDININKAS, TREČIOJI KLASĖ

Dar niekada nebuvęs Praime, Kana Karas, Trečiosios Klasės Kardininkas Archas, nieko kito taip netroško, kaip tik atsiremti į aerouosto sieną ir dairytis, dairytis po pilkšvoje ryto dangaus žydrynėje styrančius bokštus. Bet šitoks poelgis tučtuoju išduotų jį esant visišką geltonsnapį. Taigi jis pasitenkino probėgšmais žvilgčiodamas į dangų, stengdamasis niekam nekrisdamas į akis aprėpti kuo daugiau to bauginančiai didingo reginio. Dabar jis kaip niekada anksčiau keiksnijo savo likimą, kurio valia atsidūrė Kariniame Stabe visu mėnesiu vėliau už kitus savo klasės samdinius ir, matyt, buvo vienintelis naujokas tarp visų, lūkuriuojančiųjų Samdymo Salėje.

Vis dėlto vien pats atvykimas į Praimą kovertas! Ištisis dešimt metų Kana Karas intensyviai treniravosi, siekdamas šio tikslo. Jis pasidėjo ant žemės savo žygio kuprinę ir vogčiomis pasitrynė sudrėkusius delnus į šiurkščią glaudžiai klubus aptempusių kelnių medžiagą: nors ankstyvas pavasario rytas buvo žvarbus, Kaną pilte pylė prakaitas. Kieta naujosios žalsvai pilkos tunikos apykaklė pjovė gerklę,

šalmo kraštai bruože skruostus, gi asmeninė jo ekipuotė svėrė daugiau nei bet kada.

Jis skausmingai jautė, kad ant pečių susikryžiuojantys jo diržai niekuo nepadengti, o šalmai dar stinga viršūnės. Visi, atkeliavusieji drauge su juo ir dabar besibūriuojantys aplinkui, žaižaravo gausybe pasižymėjimo ženklų, liudijančių daugelį sėkmingų žygių - visi iki vieno čionai buvo veteranai.

Ką gi... Pasiiekti tai - vien laiko klausimas... - patyliukais įtikinėjo save Kana Karas. Juk kiekvienas šių tvaskančių pavidalų kadaise stovėjo čionai lygiai taip pat, kaip kad jis dabar - be jokių pasižymėjimo ženklų ir, matyt, ne mažiau sutrikę...

Kanos dėmesį patraukė ryškiaspalvė dėmė - ji tviskėte tviskėjo įprastų akiai žalsvai pilkų ir sidabrinių bangų jūroje. Kanos lūpos susispaudė į siaurą brūkšnij, akys, neįtikėtinais žydros tamsiame veide, apniuko.

Prie pat įėjimo į pastatą, link kurio traukė ir Kana, sustojo antžeminis mobilis. Iš jo išlipo kresnas žmogus, susisupęs į skaisčiai purpuriņį apsiaustą, paskui jį sekė dar du, apsitaisę juodais su baltu drabužiais. Vos jiems atvykus, visi Žemės kariai tarsi pagal komandą susipietė laiptų kairėje ir dešinėje, palikdami pla-

tų praėjimą prie durų.

Tačiau tai anaip tol nėra pagarbos ženklas, piktai pats sau priminė Kana Karas. Gimtojoje planetoje žemiečiai nesiskubino rodyti pagarbos Galaktikos Agentams, nebent tik šitaip, išreikšdami savo antipatiją. Be jokios abejonės, ateis tokia diena, kai...

Sugniaužęs kumščius jis stebėjo purpurinį apsiaustą ir abu jo asmens sargybinius - Galaktikos patrulius - pradingstant Samdymo Salėje. Kana dar niekad nebuvo akis į akį susidūręs su Agentu. Tie nežemiečiai, kitų planetų nehumanoidinių rasių atstovai, kurie apmokė jį tuomet, kai jis pasirodė esąs pajėgus įsisavinti kontaktų su svetimomis civilizacijomis meną, buvo visai kas kita. Galbūt kaip tik todėl, kad jie nebuvo humanoidai, Kana niekad nepainiojo jų su tais Kontrolės Centro vadais, kurie prieš daugelį kartų lengva ranka priskyrė Saulės sistemos gyventojus prie "barbarų", netinkamų vadintis pilnaverčiais Galaktikos piliečiais ir galinčių pasireikšti tik tai siauruose jiems nustatytuose rėmuose.

Jis suvokė, kad anaip tol ne visus jo draugus tatai žeidžia taip, kaip kad jį. Pavyzdžiui, kad ir jo bendramoksliai - dauguma jų buvo visiškai patenkinti jiems skirta ateitimi. Gi atviras

maištas neišvengiamai baigtųsi darbo stovyklomis - o tai reikštų, kad niekada nebeišskrisi į atvirą kosmosą. Tiktai karinę pareigą atliekantis kovotojas turėjo teisę lankytis žvaigždėse. Apie tai Kana sužinojo anksti ir prisivertė tapti pavyzdingu Archu, o mokymasis bendrauti su nežemiečiais netgi suteikė jam šiokią tokią paguodą, padedančią apmalšinti širdyje kunkuliuojančią nuoskaudą, kad jis negali skristi į žvaigždes, kada ir kaip panorėjęs.

Nuaidėjęs skardus karinio švilpuko signalas sugrąžino jį ant žemės, prie artimiausių problemų. Kana užsimetė ant pečių žygio kuprinę ir užkopė laiptais, kuriais prieš valandėlę lipo ir Agentas. Kuprinę jis paliko spintelėje prie durų ir užėmė savo vietą vidun plūstančių vyrų eilėje.

Šioje palengva slenkančios eilės dalyje Mechai su savo melsvai pilkšvais kombinezonais ir apskritais šalmais gausa kur kas pranoko Archus. Netoliese galėjai išvysti vos keletą Archų, ir visi jie buvo veteranai. Taigi, net apsuptas saviškių, Kana čionai jautėsi toks pat vienišas, kaip ir gatvėje.

- Jie bando viską nuslėpti, bet visiškai aišku, kad Falfa atsisakė savojo Legiono paskyrimo, - kairėje stovintis Mechas buvo jau perkopęs

tridešimt, jo garbės kardo rankeną puošė dešimtys pasižymėjimo įrantų. Jis net nebandė prislopinti balso.

- Už atsisakymą jis bus įtrauktas į juoduosius sąrašus, - abejodamas atsiliepė jo pašnekovas. - O ir negali gi jam visą laik šitaip sektis.

- Sektis? Du skirtingi Legionai negrįžta iš tos pačios užduoties - o tu dar kalbi apie sėkmę! Man regis, buvo pradėtas tyrimas. Ar žinai, kiek Legionų buvo išbraukta iš sąrašų vien per pastaruosius penketą metų? Dvidešimt! Ir tai tau panašu į paprasčiausią nesėkmę?

Kana vos neaiktelėjo drauge su kalbančiojo pašnekovu. Dvidešimt Legionų pražuvo mūsųose vos per penketą metų! Iš tiesų, nesėkme to nebepavadinsi. Jei šitiek šiuolaikinių, moderniausia technika ginkluotų Legionų žūsta atlikdami užduotis tiktai civilizuotose planetose, ką tuomet bekalbėti apie Ordas, siunčiamas vien į barbarų pasaulius? Ar joms irgi šitaip "nesisekė"? Nieko keista, kad pastaruoju metu vis plačiau sklinda kalbos, kad kaina, kuria Kontrolės Centras įvertino kosmosą - ir kurią štai jau trys šimtai metų moka žmonija - pernelyg didelė...

Žmogus priešakyje nelauktai pasistūmėjo pirmyn, ir Kana skubriai šmurkštelėjo į atsira-

dusį laisvą tarpą. Jis atsidūrė jau prie pat už-
verbuotųjų barjero. Kana atkabino savo apy-
rankės sagtelę, pasiruošdama įteikti ją čia
budinčiam Meistrui Kardininkui. Įkišus tą
lankstaus metalo juostelę į rekorderio bloką,
šis automatiškai peržvelgs paskyrimų sąrašus
ir pateiks visą informaciją apie asmenį, vardu
Kana Karas, australų-malajiečių-havajiečių
kilmės, aštuoniolikos metų ir keturių mėnesių
amžiaus, išsilavinimas bazinis, plius kontaktų
su nežemiečiais specializacija, ankstesnioji
tarnyba - jokios. Kuomet ši informacija pasie-
kia samdytojus, kelio atgal jau nebėra. Budin-
tis Meistras Kardininkas paėmė apyrankę, kyš-
telėjo ją į rekorderį ir po valandėlės grąžino
Kanai, jo veide atsispindėjo blausus pasmerk-
tojo monotoniškam darbui nuobodulys.

Viduje buvo daugybė tuščių kėdžių: Me-
chams - kairėje, Archams - dešinėje. Kana
šmurkštelėjo į artimiausią krėslą ir ryžosi ap-
sidairyti. Tiesiog priešais kėdžių eilės buvo
įtaisytas informacinis tablo, kuriame jau žyb-
čiojo oranžiniai skaičiai. Kana žinojo, kad jo
numeris negali pasirodyti taip greitai, bet vis
dėlto neįstengė atplėšti akių nuo tų ekrane
bėgančių skaičių. Iškviestieji pakildavo ir išei-
davo pro duris tolįmajame salės gale.

Archai... Kana pasilenkė krėstle, norėdama suskaičiuoti vyrus savojoje pusėje. Mažų mažiausiai dvidešimt Pirmosios Klasės Kardininų, jų tarpe netgi du Meistrai. Penkiasdešimt ar daugiau Antrosios Klasės samdinių. Bet... Jis naršė akimis, bene aptiks dar bent vieną šalimą be viršūnės... Bet ne, jis pats ir buvo vienintelis Trečiosios Klasės karys. Bendramoksliai, baigę apmokymus anksčiau už jį, matyt, buvo pasamdyti dar prieš jam atvykstant. Valandėlę... Raudona šviesa...

Du Antrosios Klasės kariai atsistojo, apsitampė tunikas, pasitaisė diržus. Bet jiems dar nespėjus atsidurti praėjime, įvyko kai kas nenumatyta. Plykstelėjęs balta šviesa, tabloūmai visiškai užgeso, o tuo tarpu dviem ant pakynos vedančiais laipteliais užkopė nedidelė grupė žmonių.

Į priekį žengė karininkas be antpečių kryžiuojamų lauko kariuomenės atstovo diržų, bet užtat su keturiomis žvaigždėmis, šviečiančiomis ant tunikos krūtinės. Jis apžvelgė sušurmuliavusius Kardininus bei Mechų karius. Greta jo stovėjo Galaktikos Agentas, susisupęs į purpurinį apsiaustą, ir abu jo asmens sargybiniai. Visi trys - humanoidai, - išsyk neklysdamas nustatė Kana. Agentas kilęs iš Vegas

Trys, jo palydovai - Kapelos Du atstovai, ilgos laibo kojos neleido abejoti jų kilme.

- Kariai! - sugriaudė paraduose ištreniruotas žemiečio karininko balsas, ir salėje akimirksniu įsiviešpatavo tylą. - Kai kurie neseni įvykiai įpareigoja mane šiam pranešimui. Mes nuodugniai ištyrėme įvykius Neverse - visokeriopą pagalbą mums suteikė Kontrolės Centras. Tyrimai patvirtino, kad ten mes pralaimėjome dėl nepalankių vietinių sąlygų. Jau pasigirdo gandų, todėl pranešu: niekam iš korpuso narių nevalia toliau jų skleisti. Prasižengusieji bus baudžiami pagal pagrindinį kodeksą.

O, Dangau! Iš malajiečio prosenelio paveldėtame, kaukė primenančiame Kanos veide nevirptelėjo nė vienas raumenėlis, tačiau mintis vijo mintį apstulbusio vaikino galvoje. Juk šitokiu pranešimu karininkas prašyte prašėsi naujų nemalonumų - nejaugi pats šito nesuvokė? Suraukta Galaktikos Agento kakta aiškiai rodė, kad jis nėra patenkintas. Nemalonumai Neverse... Kana išvis pirmąsyk apie tai išgirdo. Bet galėjo lažintis iš pusės pirmojo savo atlyginimo, kad po dešimties minučių kiekvienas, šiuo metu esantis salėje, nieko kito ir neveiks, kaip tik bandys išsiaiškinti, kokius gi gandus stengiamasi taip griežtai užgniaužti. Ir jie pasklis it

alyvos dėmė upėje.

Agentas žingtelėjo pirmyn, atrodė, jis nenori sutikti su karininku. Bet čionai Agentas galėjo tik patarti - tiesiogiai įsakinėti jis neturėjo teisės. O be to, kas pasakyta - jau pasakyta, ir ištaisyti klaidos nebeįmanoma. Jei šiuo pareiškimu karininkas norėjo apmalšinti baimę, įvyko kaip tik priešingai: jis ją tikrai dar paskatino.

Ryžtingai papurtęs galvą, karininkas patraukė praėjimu atgal, likusiems trim nori nenori teko sekti paskui jį. Tablo vėl sužibo šviesos. Bet vos užsivėrus durims paskui išėjusiųjų ketvertą, balsų murmesys virto kurtinančiu gausmu.

Pačiu laiku Kana vėl atkreipė dėmesį į tablo. Toje pačioje salės pusėje pakilo dar trejetas veteranų, o paskui jų numerius švieslentėje sužibo pažįstama kombinacija, į kurią Kana atsiliepdavo visus pastaruosius dešimtį metų ir kuri buvo tapusi jo savastimi netgi dar labiau nei vardas, paveldėtas iš susimaišusių saliečių protėvių.

Vos išėjęs pro duris, Kana sulėtino žingsnį, kukliai laikydamasis užnugary karių, atsiliepusių į tą patį iškvietimą....